

Revelația lui Isus Hristos - Numărul cinci

Isaia Patruzeci: Mângâiați, mângâiați

Jeff Pippenger

2023-10-25

În primele șaptesprezece versete din Isaia, capitolul patruzeci, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt situați profetic la sfârșitul celor trei zile și jumătate, după ce zăcuseră morți pe străzi, în timp ce lumea se bucura. Toți profeții sunt de acord unii cu alții, iar evenimentele profetice pe care le prezintă se armonizează întotdeauna cu cele înfățișate de ceilalți profeți, căci Dumnezeu nu este autorul neorânduiei.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, precum în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Mângâietorul, pe care Isus a promis că Îl va trimite în absența Sa, a fost așezat chiar în primele cuvinte ale primului verset din cele douăzeci și șase de capitole care alcătuiesc narațiunea profetică finală a lui Isaia. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeu vostru.” Regula primei mențiuni subliniază că următoarele douăzeci și șase de capitole trebuie înțelese cu referire la împlinirea desăvârșită și finală a venirii Mângâietorului.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac. ... Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate câte v-am spus Eu. Ioan 14:16, 26.

Strigarea de la miezul nopții din istoria millerită se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Este o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții — adormită, adormită. Cine simte chinurile sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge până la ei? Minte mea a fost purtată spre viitor, când va fi dat semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să-și procure untdelemn pentru a-și reumple candelarele și, prea târziu, vor afla că caracterul, care este reprezentat de untdelemn, nu este transmisibil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Se pune întrebarea: „ce glas poate” „trezi” pe cei care sunt „adormiți”? „Glasul” care îi trezește în capitolul patruzeci din Isaia este „glasul” care „strigă” în „pustie”.

Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că lupta ei s-a încheiat, că nelegiuirea ei este iertată; căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele ei. „Glasul” celui ce „strigă” în pustie... Isaia 40:2, 3.

Solia strigării de la miezul nopții este totodată solia ploii târzii.

Plasați venirea Domnului prea departe. Am văzut ploaia târzie venind [la fel de pe neașteptate precum] strigarea de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare. Spalding și Magan, 5.

Unul dintre multele simboluri întâlnite în Cuvântul lui Dumnezeu, care reprezintă solia ploii târzii, este simbolul recunoscut prin dublarea cuvintelor sau a expresiilor. Dublarea cuvintelor sau a expresiilor este un simbol al Strigătului de la miezul nopții, sau al soliei ploii târzii din zilele de pe urmă. Symbolismul dublării lui „Mângâiați, mângâiați” plasează începutul capitolului patruzeci din Isaia în timpul întârzierii, când solia reprezentată ca Strigătul de la miezul nopții din pilda celor zece fecioare urmează să fie recunoscută și apoi proclamată. În acel timp, Hristos Îl trimite pe Mângâietorul ca să trezească fecioarele adormite, care sunt reprezentate profetic ca dormind, iar în unele pasaje profetice ca dormind somnul morții. Primul verset al capitolului patruzeci din Isaia este plasat profetic la trei zile și jumătate simbolice „după” dezamăgirea din 18 iulie 2020, căci atunci este trimis Mângâietorul pentru a-i trezi pe cei care dorm. Trei zile și jumătate reprezintă un simbol al pustiei, iar acolo începe „glasul” să „strige”.

Apocalipsa, capitolul unsprezece, Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, Matei, capitolul douăzeci și cinci, istoria millerită (împreună cu aceleași repere ale istoriei millerite care apar în fiecare mișcare de reformă), se combină pentru a identifica un „proces specific” de trezire a fecioarelor adormite. Procesul începe cu adormirea fecioarelor în momentul dezamăgirii. Perioada timpului zăbovirii care a început odată cu dezamăgirea este, în cele din urmă, recunoscută drept timpul zăbovirii. Ultima parte a timpului zăbovirii constă în dezvoltarea mesajului Strigării de la miezul nopții. Când mesajul este stabilit, el este apoi proclamat până când atinge apogeul său, judecata.

Solul reprezentat ca „glasul” în Isaia a întrebat care era mesajul ce trebuia proclamat. I s-a spus, în limbaj simbolic, să prezinte mesajul Islamului. Mesajul profetic al Islamului nu poate fi separat de legea duminicală iminentă, căci Islamul este o putere de trâmbiță, iar cele șapte trâmbițe din Apocalipsă reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra puterilor care promulgă legi duminicale. Acele puteri au fost Roma păgână în anul 321, simbol al balaurului; Roma papală în anul 538, simbol al fiarei; și legea duminicală care urmează să vină în curând în Statele Unite, simbol al proorocului mincinos.

În legătură cu identificarea mesajului pe care „glasul” care striga în pustie trebuia să-l proclame, era promisiunea că Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. „Promisiunea și asigurarea” că Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată se află în același cadru profetic care, în Habacuc capitolul doi, versetul trei, este exprimat astfel: „la sfârșit va vorbi și nu va minți: chiar dacă întârzie, așteapt-o; căci va veni negreșit, nu va zăbovi.” Mesajul Islamului nu va da greș niciodată; el va veni negreșit. Ultimul verset al capitolului patruzeci din Isaia se adresează celor care așteaptă viziunea din Habacuc.

Dar cei ce nădăjduiesc în Domnul își vor înnoi puterea; se vor înălța cu aripi ca ale vulturilor; vor alerga și nu vor obosi; vor umbla și nu vor osteni. Isaia 40:31.

Istoria „ascunsă” a celor șapte tunete, care este acum desigilată, identifică trei repere, încadrate la început și la sfârșit de o dezamăgire. În acea istorie simbolică, există trei repere, despărțite de două perioade de timp. O dezamăgire inaugurează timpul de zăbovire. Timpul de zăbovire conduce la mesajul corectat și la predicția Strigării de la Miezul Nopții. Mesajul Strigării de la Miezul Nopții deschide o perioadă de proclamare a mesajului Strigării de la Miezul Nopții, care duce la o a doua

dezamăgire, care este reprezentată ca judecată. Acei trei pași, despărțiți de două perioade de timp, reprezintă Alfa și Omega, așa cum sunt întruchipate în cuvântul ebraic „adevăr”.

În capitolul 37 din Ezechiel, Ezechiel îl reprezintă, de asemenea, pe «glasul» din Isaia 40. Glasul din Isaia 40 întreabă: «Ce să strig?» «Glasul» din Ezechiel 37, versetul 7, apoi «a prorocit după cum» i «s-a poruncit».

Am prorocit așa cum mi s-a poruncit; și, pe când proceam, s-a făcut un vuiet și, iată, o cutremurare, și oasele s-au adunat laolaltă, fiecare os la osul său. Și când am privit, iată, au venit peste ele vinele și carnea, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Ezechiel 37:7, 8.

Întâia prorocie a lui Ezechiel a adus oasele și carnea laolaltă, dar ele încă nu erau vii. "Așadar," Ezechiel "a prorocit după cum" i s-a "poruncit" a doua oară. A doua prorocie a adus trupurile la viață. Cele două prorocii sunt prefigurate de crearea lui Adam.

Și Domnul Dumnezeu a plăsmuit pe om din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu. Geneza 2:7.

Procesul în două etape al aducerii la viață a oaselor moarte și uscate este menționat pentru prima dată în crearea lui Adam, accentuând astfel că Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este totodată puterea Sa creatoare. Dumnezeu l-a „plăsmuit” mai întâi pe Adam, iar prima profeție a lui Ezechiel a adus oasele și trupurile împreună, apoi Dumnezeu „a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.”

A doua profeție a lui Ezechiel a fost îndreptată "către vânt", nu către oase, căci i s-a spus să "spună vântului": "Vino din cele patru vânturi, o, suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască". A doua profeție a lui Ezechiel, care aduce la viață trupurile moarte ca o oștire puternică, a fost îndreptată, nu către trupurile moarte, ci către vânt. Era o poruncă adresată vântului să sufle peste trupuri. Prima dată când cuvântul "suflare" este menționat în Cuvântul lui Dumnezeu este la crearea lui Adam, și acolo este definit ca suflarea vieții, iar ceea ce aduce viață în trupurile moarte vine din cele patru vânturi.

Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mâniaș care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în urma sa.

"Vom dormi oare chiar pe pragul lumii veșnice? Vom fi noi apatici, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu, insuflați în poporul Său, ca ei să se ridice în picioare și să trăiască." Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele două întrebări de aici sunt: vom adormi și vom fi morți?... doi termeni pentru aceeași stare profetică. Mesajul celor patru vânturi care sunt reținute de îngeri este mesajul care face ca suflarea lui Dumnezeu să intre în cei morți și îi face să se ridice și să trăiască. Mesajul celor patru vânturi este mesajul calului mâniaș al Islamului. Mesajul celor patru vânturi din cartea Apocalipsei este mesajul pecetluirii. Mesajul pecetluirii din Apocalipsa, capitolul șapte, versetele unu până la trei, este mesajul care indică faptul că cele patru vânturi sunt reținute până când slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

A doua profeție a lui Ezechiel a fost îndreptată către vânt, iar viața pe care vântul a dăruit-o trupurilor venea din mesajul celor patru vânturi. În versetele opt până la zece, din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, termenul care apare fie ca «vânt», fie ca «suflare» este același cuvânt ebraic în fiecare ocurență. Dumnezeu a suflat în Adam suflarea de viață, iar în Ezechiel suflarea de viață este mesajul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii care vine din cele patru vânturi. Acel mesaj transmite puterea creatoare a lui Dumnezeu trupurilor care au fost adunate în valea morții prin primul mesaj. Mesajul celor patru vânturi este mesajul Islamului care aduce judecată asupra Statelor Unite pentru legea duminicală. Este mesajul Strigătului de la Miezul Noptii.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete începe cu o dezamăgire, care inaugurează timpul de zăbovire. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, când cei doi profeți au fost uciși la 18 iulie 2020, a început timpul de zăbovire. Ezechiel se afla printre morți când Domnul l-a întrebat pe Ezechiel dacă cei doi martori care sunt morți în stradă ar putea să trăiască.

Mâna Domnului a fost peste mine și, în Duhul Domnului, m-a dus și m-a așezat în mijlocul unei văi care era plină de oase. M-a făcut să trec pe lângă ele de jur împrejur; și iată, erau foarte multe pe fața văii; și iată, erau foarte uscate. Și mi-a zis: Fiul omului, pot oare aceste oase să învie? Iar eu am răspuns: Doamne Dumnezeule, Tu știi. Ezechiel 37:1-3.

În versetul șapte, când Ezechiel rostește prima dintre cele două profeții, mesajul era simplu: „O, voi oase uscate, ascultați Cuvântul Domnului.” Ioan, în Apocalipsa, consemnează: „fericiți sunt cei ce aud cuvintele profeției acestei cărți.” Ezechiel îi înfățișează pe oasele moarte și uscate drept binecuvântați, ca pe cei care ascultă porunca lui Ezechiel de a auzi Cuvântul Domnului, iar Cuvântul Său este Adevăr. În capitolul al doilea din Ezechiel este descrisă experiența celor care aud Cuvântul lui Dumnezeu.

Și mi-a zis: Fiul omului, stai în picioare și îți voi vorbi. Și duhul a intrat în mine pe când îmi vorbea și m-a așezat pe picioare, încât am auzit pe cel ce-mi vorbea. Ezechiel 2:1, 2.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, când trupurile moarte aud Cuvântul Domnului, Mângâietorul intră în ele și ele stau în picioare. Este Mângâietorul cel care le pune în picioare.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:11.

Ridicarea în picioare a morților este primul pas, într-un proces în două etape, care îi scoate din mormintele lor pentru a deveni stindardul care este înălțat la judecata legii duminicale. Când se ridică în picioare în capitolul unsprezece, „groază mare” se abate asupra celor ce îi văd.

Și el se va retrage la fortăreața lui de frică, iar căpeteniile lui se vor teme de stindard, zice Domnul, al cărui foc este în Sion și al cărui cuptor este în Ierusalim. Isaia 31:9.

Solia Strigării de la miezul nopții din istoria milerită a fost a doua parte a soliei îngerului al doilea. Solia îngerului al doilea a produs o separare a mileriților de bisericile care au fost atunci identificate drept fiicele Babilonului, iar credincioșii au fost chemați să iasă și să vină să stea alături de milerii. Prin acea solie s-a format un 'trup' de credincioși, iar apoi a doua etapă a fost solia Strigării de la miezul nopții, care s-a unit cu solia îngerului al doilea și i-a adăugat putere. Milerii au devenit atunci o oaste puternică, care a dus solia ca un val de marea peste țară. Acest proces în două etape reprezintă cele două glasuri din Apocalipsa optsprezece și este același proces al învierii oaselor moarte și uscate din Ezechiel, care au fost ucise pe ulița din Apocalipsa unsprezece.

„Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, iar eu am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și ca să nu primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Acest mesaj părea să fie o adăugire la al treilea mesaj și s-a unit cu acesta, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu mesajul celui de-al doilea înger în 1844.” Daruri spirituale, volumul 1, 195, 196.

Primul reper în istoria ascunsă a celor șapte tunete este dezamăgirea care inaugurează timpul de zăbovire. Timpul de zăbovire este o perioadă reprezentată prin trei zile și jumătate, care este un simbol al pustiei. La sfârșitul celor patruzeci de ani de rătăcire în pustie, Iosua a condus o oaste puternică în Țara Făgăduită. La sfârșitul celor trei zile și jumătate, Ezechiel este dus în valea morții și i se spune să poruncească trupurilor moarte: „Auziți Cuvântul Domnului.” Ezechiel este un „glas” care strigă în pustie. Porunca de a auzi Cuvântul Domnului adună laolaltă mădulele trupului, dar încă nu sunt vii, încă nu sunt o oaste, încă nu sunt pecetluite. „Cuvântul Domnului” rostit de Ezechiel în capitolul doi arată că, atunci când Mângâietorul sosește, poporul lui Dumnezeu se ridică în picioare, în timp ce, concomitent, aude Cuvântul Domnului. Hristos a promis că va trimite Mângâietorul la trei zile și jumătate după ce au fost uciși pe stradă.

Odată ridicate în picioare, trupurile „care nu sunt încă vii” vor primi o a doua profetie. „Glasul care strigă în pustie” din Isaia întreabă care este profetia pe care trebuie să o strige? „Mesajul” pe care atâta Ezechiel, cât și „glasul” din Isaia patruzeci sunt porunciți să-l prezinte este mesajul Islamului. Când acea profetie este rostită, „Adam” prinde viață ca o oștire puternică. Cei doi martori în viață proclamă atunci mesajul judecării Islamului asupra Statelor Unite, din pricina adoptării iminentei legi duminicale. Judecata legii duminicale este al treilea jalon al istoriei ascunse a celor șapte tunete. Când se împlinește, oștirea este înălțată ca un stindard către cer și este reprezentată în Apocalipsa paisprezece.

Am avut o experiență în legătură cu soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerii sunt reprezentați ca zburând în mijlocul cerului, proclamând lumii un mesaj de avertizare și având o incidență directă asupra oamenilor care trăiesc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude glasul acestor îngeri, căci ei sunt un simbol menit să reprezinte poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul ceresc. Bărbați și

femei, luminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă, în ordinea lor, cele trei solii. Mesaje alese, cartea 2, 387.

Stindardul înălțat este al treilea înger, care zboară prin mijlocul cerului, avertizând omenirea împotriva primirii semnului fiarei. Oastea puternică continuă să prezinte acel mesaj lumii, până când Mihail se va ridica și se va încheia timpul de probă al omenirii.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare. Matei 25:6.